

Túžba po raji...

Život človeka na zemi je neustálou spomienkou a túžbou po stratenom raji. Človek chce nájsť raj, neustále hľadá onú blaženosť života, chvíľu ba stav bez problémov, bez bolesti, bez utrpenia, bez námahy... rajské šťastie. Všetko preto robí, aby utrpenie, námahu a bolesť úplne vylúčil zo svojho života. Veda a technika mu vychádzajú v ústrety a život sa v mnohom skutočne stáva lepším, ľahším a krajším. Ale žiaľ aj napriek tomu je to stále nedokonalé. Raz kvôli tomu, že hoci človek hľadá dobro sám zostáva alebo sa stáva zlým a zlo vnáša do osobného i spoločného života. Inokedy zasa preto, že jednoducho raj na zemi už nemôže byť. Povedal to sám Boh a ukázal to tým, že po vyhnaní človeka z raja postavil anjelov na stráž, že späť sa už nedá vstúpiť. Určitú mieru bolesti, utrpenia, namáhavej a vyčerpávajúcej práce, i skutočnosť poslednej a tajomnej chvíle smrti musíme pripustiť, či to chceme, alebo sa tomu bránime. Dôležité je ísť stále vpred a vyrovnáť sa s tým, čo život prináša. Mať pred sebou neustále svetlo nádeje na večný raj, ktorý nám otvoril Ježiš Kristus svojou smrťou na kríži a uchovať si pritom v srdci vedomie a istotu, že Boh je tu a nikdy ma neopustí. Mať nádej, že život môže byť lepší a že to najlepšie máme neustále ešte len pred sebou. Rečníci hovoria: „Lepší príklad ako výklad!“

Priblížme si preto Ježišovu i našu matku Pannu Máriu. Boh Otec ju neuchránil od bolesti a utrpenia. V Ježišovom pozemskom živote niet udalosti, na ktorej by Mária nemala účasť. Niektorí, ktorí sa vyhlasujú za Kristových učeníkov, si myslia, že jej úloha sa skončila vo chvíli, keď porodila Ježiša. Potom by jej nezostávalo iné, než zapadnúť do zabudnutia. My tak o Kristovej matke nezmyslíame. Priniesla novonarodeného Ježiša do chrámu, držala ho v náručí, keď prišli mudrci od Východu, aby sa mu poklonili. S ním ušla do Egypta, a keď mal dvanásť rokov, sprevádzala ho do Jeruzalema. Spolu s ním žila tridsať rokov v mestečku Nazarete a s ním bola na svadbe v Káne Galilejskej. A keď ju Ježiš „opustil“, aby začal svoje kázanie, Mária ho nestratila z dohľadu. A je pri ňom aj keď s námahou kráča po svätej ceste s krížom na pleciah. Je s Ním - Ukrižovaným na kríži, spolucíti, vníma, chápe, povzbudzuje i trpí...

Do matkinho náručia vkladajú bezduché telo Syna. Evanjelia nehovoria, čo cítila v tom okamihu. Akoby evanjelisti chceli v tichu rešpektovať jej bolesť, jej city a spomienky. Alebo akoby sa jednoducho necítili schopnými vyjadriť to, čo prežíva. Ale po stáročia pretrvávajúca zbožnosť zachovala obraz piety a uchovala tak v pamäti kresťanského ľudu najbolestnejší výraz nevýslovného puta lásky, ktoré vytrysklo z Máriinho srdca v deň zvestovania a rástlo v očakávaní narodenia Božieho Syna. Láska, ktorá sa prejavila v betlehemskej jaskyni, bola vystavená skúške už počas obetovania v chráme, prehlbovala sa spolu s udalosťami zachovávanými v jej srdci. Teraz sa toto intímne puto lásky musí premeniť na spojenie, ktoré musí prekonať hranice života a smrti a spája Nebo so zemou. Tak to bude po celé stáročia. Ľudia sa zastavujú pred sochou Michelangelovej Piety, klaknú si na kolená a rozjímajú pred Smrtnou Dobrodziejkou vo františkánskom kostole v Krakove, pred Sedembolestnou, našou patrónkou a uctievať si Bolestnú matku v toľkých svätyniach vo všetkých častiach sveta. Učia sa tak náročnej láske, ktorá neuniká pred utrpením, ale s dôverou sa odovzdáva do nežnej starostlivosti Boha, ktorému nič nie je nemožné. A to je odkaz aj pre nás zvlášť na dni, keď naša myseľ a spomienky budú putovať k tým, ktorých sme mali a máme radi, ale odišli od nás do Otcovho domu, do večnosti.

Učme sa od Márie, učme sa od našej matky niest' každodenne svoj kríž trpezlivo, pokojne, s láskou, ako obeť Bohu, s neobľomnou vierou a dôverou v Božiu lásku a dobrotu a v nádeji, ktorá od Boha očakáva splnenie všetkých i tých najtajnejších a najhlbších prianí a túžob ľudského srdca. Toto naše zamyslenie zakončíme neobvykle – modlitbou ctihodného Jána Pavla II.: „Ó, Mária, ktorá si prešla cestu kríža spolu so svojim Synom, s materským srdcom naplneným bolesťou, ale vždy verná tvojmu fiat a hlboko dôverujúca, že ten, ktorému nič nie je nemožné, splní svoje sľuby, vypros nám a ľudom budúcich generácií milosť odovzdanosti do Božej lásky. Daj, aby sme zoči - voči utrpeniu, odmietnutiu, skúške, aj keď budú dlhé a trpké, nikdy nepochybovali o jeho láske. Ježišovi, tvojmu Synovi, nech je česť a sláva naveky. Amen.“

Mário Orbán

Ešte jedno slovo

Ešte jedno slovo do verša ako do krížovky, dopísať:

a
m
e
n

a nezabudnúť bodku za vetou.

Záveť je napísaná (komu úsmev, komu slzu, komu veršov pár)

a zostane chvíľa na modlitbu

a ticho na spomienky. Len pamäť zabudlivá spomienky obnažuje sporadicky, bez súvisu, bez farieb. Raz vynechá zelené stromy, modrú oblohu, šumenie mora a inokedy zabudne na ruže v záhrade, na spev vtákov a chlad vínnych pivníc. Staroba prichádza pomaly. Nohy nenesú do schodov, obťažuje hluchota, oči treba operovať.

Len lásku ešte možno voňať.

Pane ďakujem, odpúšťam a prosím odpustenie ... (ešte jedno slovo dopísať a dať bodku za vetou .)

Bohumil H. Chmelík

Pán Ježiš nám zanechal posolstvo nádeje: Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď zomrie. Po svojej smrti zostúpil k zosnulým, aby priviedol do nebeskej slávy tých, čo ho predišli. Svojím zmŕtvychvstaním zvíťazil nad smrťou, a tak prehlbil našu nádej na naše vzkriesenie.

Cirkev od svojich počiatkov chopila sa svätej a spasiteľnej myšlienky Svätého písma (2 Mach 12, 46) modliť sa za zosnulých, aby boli zbavení hriechov. Už svätá Monika (4. stor.) pred smrťou povedala svojim synom:

„Toto telo pochovajte hocikde. Nech vás starosť oň netrápi. Len o to vás prosím, aby ste na mňa pamätali pri Pánovom oltári, kdekoľvek budete.“ Podľa cirkevných otcov modlitby za zosnulých sú zvlášť pôsobivé pri eucharistickej obete. Svätý Augustín povedal, že je povznášajúce a potešiteľné, keď Cirkev pri svätej omši pamätá na zosnulých v Kristovi. Tak sa aspoň jedna matka - Cirkev - modlí za tých, čo nemajú ani rodičov, ani detí, ani známych a príbuzných a za ktorých sa nikto nemodlí. Svätý Cyril Jeruzalemský (4. stor.) vo svojich Katechézach zaznamenal, že pri svätej omši sa kresťania modlia za všetkých zosnulých, lebo veria, že to bude na veľký úžitok ich dušiam.

Cirkev pochopila seba samu ako spoločenstvo svätých. Tvorila ho tri skupiny: veriaci v Krista, ktorí putujú na tejto zemi; tí, čo sa po skončení života očisťujú; tí, čo požívajú večnú blaženosť. Medzi členmi tohto spoločenstva existuje výmena dobier. Dobro jedných možno odovzdať druhým.

Jednotu tohoto spoločenstva utvára Eucharistia, v ktorej orodovanie kresťanov má účasť na Kristovom orodovaní. Cirkev nábožne uctieva pamiatku zosnulých. Prednáša prosby za tých, čo zomreli v Božej milosti i v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení a po smrti ešte prechádzajú očisťovaním. Tak na základe spoločenstva svätých odporúča zosnulých do Božieho milosrdenstva, aby boli očistení od následkov hriechov a dosiahli blažené videnie Boha.

Všetci členovia Cirkvi sú povolaní k účasti na vykúpení a spáse, ktorú nám Kristus získal svojím telom a krvou. Preto sa svätá omša koná aj za zosnulých veriacich. Cirkev vyjadruje svoje spoločenstvo so zosnulými slávením pohrebu s eucharistickou obetou. V každej svätej omši je spomienka na všetkých zosnulých. Svätú omšu možno obetovať aj za určitých zosnulých, pričom sa v osobitnom príhovore za nich spomínajú aj ich mená.

Naše modlitby môžu pomáhať zosnulým, aby dosiahli plnosť života s Bohom. Čím skôr sa dostanú k Bohu, tým skôr nám budú pomáhať. Kristus svojím zmŕtvychvstaním nám dal nádej na stretnutie s nimi vo večnosti.

Roman Modig

Odpustky – v prospech zosnulých

1. Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci.

Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitba na úmysel Sv. Otca (stačí Otčenáš. Zdravas a Sláva). A ďalej, ako vo všeobecnosti, treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu aj k všednému.

Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré sa môžu privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra, treba splniť aj ďalšie podmienky. Jedna sv. spoveď však stačí na všetky odpustky.

Cintorín plný bielych chryzantém. Smrť v Bielom. V tomto okamihu sú mŕtvi aj živí spolu na jednom mieste. Hľadajú sa navzájom, myslia na seba, a už nikdy sa jedni s druhými nedotknú. Desivá bezmocnosť, hrozný rozpor.

Zrazu si pomyslím na vlastnú smrť, trochu placho a stiesnene. Strach zo smrti a radosť zo života - oboje tak tesne pri sebe. Smrť bezohľadne pokazí každú zábavu, každú radosť, sponchybní všetky istoty a uzatvára prístup k prijímaniu radosti zo života.

So smrťou si nik neporadí. Ani veda nie. Človek mlčí, zabudne. Len čo sa skončí pohreb, všedný život ide ďalej.

A predsa nesmiem myšlienky na smrť založiť ad acta a pomyslieť si: Na to je ešte dosť času. To by bola pštrošia politika. Potlačanie nie je odpoveď. Všetko napokon smeruje k otázke:

Končí sa všetko smrťou alebo nie?

Ak sa smrťou všetko končí, potom je moje umieranie zničujúcou popravou. Ak smrť nie je koniec, nadobúda nekonečnú, novú dimenziu. Zoči-voči smrti, tomuto kritickému okamihu môjho života, ktorý musím prekonať, sám ako prst, stojím pred otázkou:

Všetko alebo nič? Môj život: zmysel alebo nezmysel? Boh alebo nekonečná prázdnota?

Tajomstvo života a smrti súvisí s tajomstvom Boha. Keď sa už nedá hádanka môjho vlastného života, moje nezameniteľné ja vysvetliť prostriedkami biológie, chémie či fyziky, potom nenájdem odpoveď na Božie tajomstvo pomocou prírodných vied.

Mám v rukách jediné, a to je nádej. Až do posledného dychu mi nádej dáva radosť zo života.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 30. týždni Cezročného obdobia

28.X. utorok

18.00 za Božiu pomoc a uzdravenie

29.X. streda

18.00 +Štefan Floro a manž. Amália

31.X. piatok

18.00 + František Tibenský, manž. Františka a rodičia

1.XI. sobota – Všetkých svätých – prikázaný sviatok

8.00 + Ľudmila Novosedlíková (1.výr.)

9.15 + ThDr. PhDr. Mons. Alexej Izakovič

17.00 Pobožnosť k úcte zosnulých na cintoríne

Upratovanie kostola č.d. 285 – 324

2.XI. 31.Nedeľa Cezroč. obdobia

Spomienka na všetkých verných zosnulých

8.00 + Viktor Fekete, manž. Mária a rodičia

9.15 + František Svrček (30dní)

Liturgický kalendár

27.X. pondelok sv. Šabína

28.X. utorok sv. Šimon a Júda, apoštoli - sviatok

29.X. streda sv. Felicián, mučeník, sv. Zenóbius, kňaz, mučeník

Slovo na dnes

„Povedz nám teda, čo si myslíš: Slobodno platiť cisárovi daň, či nie?“ Ale Ježiš poznal ich zlomyselnosť a povedal: „Čo ma pokúšate, pokrytci?! Ukážte mi daňový peniaz!“ Oni mu podali denár. Spýtal sa ich: „Čí je tento obraz a nápis?“ Odpovedali mu: „Cisárov.“ Tu, im povedal: „Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.“

Mt 22, 17 -21

Politika

Farizeji chceli Ježiša vziať do politických vyjadrení. Mal sa vyjadriť, či je na strane rímskej politickej a okupačnej moci, ktorej treba platiť dane, alebo na strane národa. Ježišova odpoveď je geniálna a patrí medzi skvosty evanjelia. Kto bude vedieť dať Bohu to, čo mu patrí, bude vedieť dať aj spoločnosti, v ktorej žije, to, čo od neho žiada. Aj od nás sa často žiada, aby sme sa vyjadrili k rozličným politickým záležitostiam. Iným zase robí dobre, keď môžu vyvolať diskusie o politike. Či chceme alebo nechceme, politika a politické rozhodnutia zasahujú do nášho života. Niektoré zasahujú pozitívne, iné opačne. Sme súčasťou a objektom politiky. Sme politické bytosti, aj keď politikmi nemusíme byť.

Tým, že sme súčasťou politického života, sme svedkami alebo priamymi účastníkmi rozličných politických rozhovorov, či už pri krstinách, sobášoch, karochoch, na ulici, športoviskách, v domácnostiach, pri kostoloch, v čakárňach lekárov, na autobusových zastávkach, na pracoviskách a vo firmách. Politika patrí medzi ten spoločenský produkt, o ktorom si mnohí myslia, že mu rozumujú. A aj preto mnoho politických debát má malú úroveň, alebo dokonca žiadnu. Sú zmesou nevzdelanosti, hlúposti a agresivity.

Možno by sme mohli parafrázovať, že budem ťa počúvať, čo hovoríš o politike, a potom ti poviem, akým si človekom.

Rozumný kresťan má aj pri týchto zaťažkových politických debatách zostať pokojným a normálnym človekom. Môže sa vyjadriť k niečomu, čomu rozumie, a mlčať vtedy, keď nemá informácie. Má sa obohacovať názormi vzdelaných a rozvážnych ľudí a nenechať sa „vytočiť“ tzv. odborníkmi na všetko. Má rýchlo vybadať, že sú ľudia, s ktorými sa nedá normálne o politike rozprávať. Ak sa s nimi pustí do debaty, nech obviní sám seba, keď mu vysoko vystúpi tlak.

Nezabúdajme, že všetky politické a spoločenské reálie treba hodnotiť z pohľadu evanjelia a dopadu na človeka

ako na bytosť, ktorá má na zemi splniť poslanie darované Bohom.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

XXXIX Človek - Boží obraz

Nato Boh povedal: „Urobme človeka na náš obraz a podľa našej podoby!“

Gn 7,26

Svet prírody, Pane,
spev vtákov, šum lesov i zvuk potoka,
to všetko mi pripomína vesmír a planétu Zem,
na ktorej si i mňa povolal k životu...

Aj v dnešný večer, keď si uvedomujem
celú krásu stvoreného sveta,
uvedomujem si,

že si to všetko stvoril pre človeka, pre mňa...
Prihováraš sa mi celým stvoreným svetom.

Stromy tejto planéty hovoria:

„Sme tu pre teba, človek.“ Kvety tejto zeme mi
hovoria:

„Sme tu pre teba.“

Spev vtákov mi spieva pieseň:

„Nesieme ti pozdrav od tvojho Stvoriteľa, sme
tu pre teba, človek, stojíme ti k dispozícii,
Stvoriteľ nás k tebe posielal...“

Obklopený touto skutočnosťou uvedomujem si v túto
chvíľu, Pane, - prihováraš sa mi zo všetkého.

Som rád, že si to môžem uvedomiť aj v tejto chvíli ticha,
keď mám čas, aby som doslova vychutnával a spoznával
veľkosť pravdy o sebe samom, pravdy, ktorú mi zjavuješ
ty sám. Veď v čom je pravda môjho života, Pane, ak nie
v tom, že ma miluješ a že ma chceš? Ak nie v tom, že si
ma stvoril na svoj obraz? Myslel si na mňa ešte pred
stvorením sveta, ešte pred stvorením sveta si ma miloval
a vyvolil, aby som bol tvojou slávou. Ja, človek, mám
byť tvojou slávou, Pane, preto si ma stvoril na svoj obraz,
preto si stvoril celý svet, preto si mi utvoril srdce, ktoré je
schopné milovať, preto si mi dal um, ktorý je schopný
poznávať, daroval si mi ruky, ktoré sú schopné tvoriť,
ústa, aby boli v službe tvojho stvoriteľského programu
lásky.

Toto všetko si, Pane,

vložil do mňa, do vesmíru...

Uvedomujem si to v dnešný večer.

Je dobré, Pane, uvedomiť si,

že ty so mnou takto počítáš,

že mi zjavuješ pravdu, ktorá vo mne vzbudzuje
úžasnú úctu ku každému človekovi,

ale i úctu k sebe samému,

úctu k človekovi

ako k tajomstvu tvojej múdrosti a tvojej lásky.

Nauč ma, Pane,

nielen poznávať pravdu môjho života.

Pomôž mi, prosím, túto pravdu aj žiť,

pomôž mi uvedomovať si v živote,

že pravdou,
mojou pravdou,
pravdou o mne samom
je pravda tvojej lásky.
Plne sa môžem stávať sám sebou
len vzájomnou láskou
a láskou k tebe,
iba tak môžem byť tvojou slávou.

Pane,
ty nevidíš v človekovi súpera a nevidíš v ňom
ani otoka. Človeka si nazval svojím priateľom.
Áno, iba v tomto pohľade mi zneje slovo
„človek“ naozaj hrdo. Prosím ťa, daj,
aby som pravdu,
ktorú mi o mne zjavuješ,
aby som meno človek,
ktoré nosím,
nikdy nekazil sebestvom
a nefalšoval nijakou neláskou.
Nedaj mi zabudnúť,
že jedinou pravdou môjho života
je láska,
je naša vzájomná láska,
je láska medzi tebou a mnou,
je láska medzi mnou a každým
mojim ľudským bratom a sestrou.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

Nezrelí a vlažní

Pred nejakou dobou som čítal v novinách správu o pomerne vysokom počte detí, ktoré neboli zapísané do prvej triedy základných škôl a to z troch dôvodov. Pre malú slovnú zásobu, poruchu výslovnosti a neschopnosť primeranej komunikácie.

Svojím spôsobom sa tejto – bohužiaľ negatívnej – skutočnosti nedivím, pretože dôvod, ktorý k uvedeným detským neschopnostiam vedie, spočíva v tzv. pasívnej komunikácii dieťaťa. Jednoducho povedané ide o to, že dieťa je od svojho narodenia až do predškolského veku zasadené do nepodnetného prostredia, ktoré vedie k jeho školskej nezrelosti.

Prvým negatívom, ktoré pôsobí na dieťa, je televízna obrazovka. Aby si mamička od dieťaťa odpočinula a mala nejaký čas pre seba, posadí ratolest pred televízor, alebo ešte horšie, pred monitor počítača. Dieťa pasívne sleduje mihanie obrázkov a ak aj počuje nejaké zvuky, ide o pazvuky alebo strelbu guľometu, motory prenasledujúcich sa aut alebo rev strieľajúcich „hrdinov“. Ak sa náhodou stane, že je v televízii rozprávka, je v nej hriechne málo slov a ak tam náhodou nejaké sú, nemá ich kto osamelému dieťaťu vysvetliť, pretože sa nemá koho na to spýtať. Je na tom teda rovnako ako predtým. Dieťa s obrazovkou nekomunikuje, nekladie jej otázky a zo strany televízneho programu nie je ani k dialógu vyzvané. Len tupo sleduje niečo, čomu aj tak nerozumie, čo ho knižkou nevyzýva, čo nerozvíja jeho slovnú zásobu ani komunikáciu.

Druhé negatívum nasleduje po vypnutí televízora. Rodičia s dieťaťom nehovoria, ani nič sa ho nepýtajú, nerozvíjajú jeho fantáziu, neučia ho nové slová, neopravujú jeho výslovnosť, neformulujú s ním celé vety ani ho neučia odpovedať na nijaké otázky. Takže po pasívnej komunikácii s obrazovkou, nasleduje pasívna komunikácia s otcom.

Takáto prax sa stane v rodine veľmi rýchlo zabehnutou rutinou a sú s ňou spokojní všetci. Dieťa sa pasívne baví ďalej a rodičia sú spokojní, pretože ich ratolest ich nehnevá, dokonca majú pokoj aj od školy, lebo ich prváčik dostal ročný odklad.

Keď som si prečítal onú novinovú správu a súčasne hľadal vysvetlenie príčin prišlo mi mimochodom na myseľ porovnanie tejto školskej situácie so situáciou v cirkvi a položil som si otázku, či by sme my, účastníci nedeľných bohoslužieb – či už sedíme v posledných laviciach, alebo stojíme úplne vzadu pri dverách kostola – obstáli pri zápise do prvej triedy Kresťanského života.

Po skúsenostiach, ktoré mám, o tom pochybujem. Možno by číslo neprijatých, bolo percentuálne vyššie, ako pri oných zápisoch do základných škôl.

Nič totiž medzi nami veriacimi nie je tak rozšírené, ako malá zásoba duchovných slov a duchovných informácií, porucha zrozumiteľnosti kostolného jazyka a neschopnosť komunikovať o veciach cirkvi s okolitým svetom. Teda rovnako, ako u tých prváčikov.

Kde však sú príčiny tejto zaostalosti? Domnievam sa, že rovnako ako u tých predškôlkov v dvojakej pasívnej komunikácii vo vnútri cirkvi.

Ak sa v nedeľu zhromaždíme v kostole, sme síce hneď v úvode vyzvaní k zamysleniu nad sebou, čo je dôvod k aktivite mysle. Ale povedzme si úprimne, či je toto zamyslenie skutočne aktívne, u koľkých z nás je vlažné a navyše s vedomím, že myslenie bolí. Potom nasleduje pasívne, opäť vlažné vypočutie nedeľných čítaní. Povedal by som, v niektorých prípadoch povinne pasívne, pretože v mnohých kostoloch slúži ich čítanie skôr k logopedickému cvičeniu dyslektických miništrantov, ako k zrozumiteľnému ohlasovaniu Božieho slova. Stále mi ešte nikto v tejto súvislosti nevysvetlil, prečo diakon pred čítaním textu z evanjelia musí žiadať o požehnanie kňaza, ale miništranti môžu komoliť Božie slovo bez neho. Či nie sú slová Starého zákona a z listov apoštolských hodnotným Božím slovom?

Nasleduje kázeň. Často si pri nej spomínam na slová vynikajúceho kazateľa pátra Simajchla, ktorý povedal, aký by to bol hukot, keby Boh nechal ozvučiť všetky myšlienky, ktoré ľuďom pri bohoslužbe prichádzajú na myseľ. Mimo toho, prichádza občas pri kázni nejedna myšlienka, ktorá síce s vlažnou rečou kazateľa úzko súvisí, ale vysloví sa jednoducho nesmie. Nie je to vo zvyku. Pokiaľ možno hovoriť o nejakom dialógu, tak ide – ako nás učí homiletika - o dialóg takzvané virtuálny. Doslova o virtuálnu realitu, teda o neskutočnú skutočnosť. A tak prečasto sedíme v kostole podobní oným deťom pred televíznou obrazovkou. Vlažní a pasívni.

Po odchode z kostola, by mal nasledovať dialóg o počutom. Buď pred kostolom, alebo doma. Priznám, že si občas zašpicľujem medzi predkostolnými hlúčkami vo farnostiach kde ma nepoznajú, ale o ničom, čo v kostole zaznelo sa reč nevedie. Nie je predsa o čom diskutovať. Všetko už preslabikoval koktajúci miništrant a povedal vlažný kňaz.

Určite verím a je to znak mojej pevnej viery, že sa diskusia nad obsahom textu evanjelia, alebo nad myšlienkami z nedeľných čítaní rozvinie až doma v rodine, alebo ľudia prídu v priebehu týždňa na faru a budú o nich aktívne hovoriť s kňazom.

V dvoch veciach si však – v porovnaní oných predškolských detí a nás, účastníkov nedeľných bohoslužieb – nie som istý. Komu (v rodine cirkvi) táto situácia vyhovuje a či by pre niektorých z nás nebolo vhodné, tak ako u tých zaostalých detí, zaviesť jednorôčné odklady k dozrievaniu.

Ak by tak mohlo byť, hlásim sa prvý a dobrovoľne.

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“ preložil M. Blaha

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku